

KRIŠČIUKAITIS-AIŠBĖ ANTANAS

VERPELĖ

Kriščiukaitis-Aišbė Antanas

Verpelė

«Public Domain»

Antanas K.

Verpelė / K. Antanas — «Public Domain»,

Ciesz się klasyką! Miłego czytania!

Содержание

Конец ознакомительного фрагмента.

6

Antanas Kriščiukaitis-Aišbė

Verpelė

Netoli karčiamos buvo Lukšienės daržas. Šinkoriui¹ Vienakiui, visiems žinomam sukčiui, seniai jau gėlė dantį² ant to daržo: jis taikėsi kaip nors jį įgriebti. Jau ar ne dvidešimts sykių bandė derėti tą daržą, bet senutė nė šnekėti neduoda.

Aš čia gimus, čia augus čia, sako, ir mirsiu.

Šinkorius da kartą eisiaš kalbinti senutę. Ateina jis pas ją. Randa pas duris beskutančią bulves. Senutė šešiasdešimties metų susimetus jau į kuprą, visa sudžiūvus, vienok dyka da nebūna, triūso kaip ir jauna merga. Vienakis pagarbinęs, atsisėdo šalia ant suolo.

– Na kaip, močiute, tavo sveikatele; ar vis dar po senovei sveika gyva?

– Tai da vis Dievas laiko. O kas pas tave gero girdėti?

– Tai, ogi ką: ne šio, ne to; ak, žinai, kaip šinkorius!

– Taigi užtai.

Daugiaus nieko senutė nesakė. Šinkorius žiūrėjo, kaip ji skuta bulves. Jos pirštai sudžiūvę, kieti kaip vėžio žirklys. Senutė kaip su replaitems sukabinus bulvę ima iš rečkos, greit varto tarp pirštų, gražiai ją nuvalydama geležte surudijusio peilio. Išknabius visas akutes ir da kelis sykius pavarčius tarp pirštų, meta bulvę į puodelį su vandeniu. Drąesnės vištos sėlina prie skutenų, ką krinta čia – jau pas senutes sijoną, ir sugriebusios kokią vieną su laimikiu dumia į patvorį.

Vienakis jautė, kad jis čia kaip ir nereikalingas. Jis turėjo ką sakyti, bet vis da mečiugavo, kraipėsi, pūtėsi, lyg kad kvapą rydams, bet ant galo išdrįso:

– Aš vėl žinotum...

– Ką gi?

– Tai, kaipgi, močiute, su tuo daržu?

– Aš tau seniai sakiau, kad iš to nebus nieko. Aš jo neparduosiu.

– Ne, mat, aš kitaip noriu padaryti. Misliju sau, senai žmonai ir da rūpestis, juk tai...

– Ką mačija³, kas iš tos šnekos.

– Tik tu mamute, klausyk. Na daržą parduosi man o laikysi jį tu pati. Ar ne teisybė?

Senoji išputė akis.

Tik tu žiūrėk. Aš tau kas mėnuo duosiu po rublį. Supranti? Kas mėnuo štai čionai tau pristatau po rublį, ir viskas kaip buvo, taip ir liks: tu sau gyveni, žiūrai⁴ daržą ir lieki man nieko nekalta. Imi kas mėnuo pinigus ir daugiau nieko. Ar ne gerai?

Vienakis žiūrėdamas į ją; šypsojo senutė neištikėdama žvalgėsi į jį. Ji negalėjo suprasti, kaip tai čia dabar būtų; ar čia tiktai ne prigavimas⁵ koksai? Ant galo⁶ ji prakalbėjo.

Tai kaipgi tai viskas man? Na o tau kas iš to per nauda? Juk ir daržas mano, ir pinigų da tu man duodi.

– Tu nežiūrėk – atsakė Vienakis – tu čia gyvensi, kolei tave Dievas laikys ant šio svieto. Tu kaip buvai, taip ir liksi tikra gospadinė. Tik pas rejentą (notariją) pasirašysi ant popierėlės, kad taip ir taip – visas tas daržas po tavo galvai tenka man. Vaikų tu neturi. O ką tas brolio vaikas, tai girdėjau, kad tu nelabai su juo suteiki. Tai lyg čia nebūtų gerai? Tu iki mirsi turi sau daržą ir da kas mėnuo gauni rublį. Juk tai grynas pelnas! Kas gi tau duos tokį pelną?

¹ *šinkoriuis* – smuklininkas. [przypis edytorski]

² *seniai jau gėlė dantį* – seniai taikėsi į kažką. [przypis edytorski]

³ *ką mačija* – ką padeda, gelbsti. [przypis edytorski]

⁴ *žiūreti* – prižiūreti. [przypis edytorski]

⁵ *prigavimas* – pinklės, apgaulė. [przypis edytorski]

⁶ *ant galo* – galų gale, galiausiai. [przypis edytorski]

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.